

РОБЪРТ ШЕКЛИ КАТО ПО ВОДА

Част 0 от „Грегор и Арнолд“

Превод от английски: Рени Димитрова, Росен Димитров, 1996

chitanka.info

— Не можем да не се захванем — казваше Арнолд. — Милиони печалба, малки първоначални инвестиции, бърз оборот. Слушаш ли ме?

Ричард Грегър кимна леко. В канцеларията на „AAA Първокласна служба за междупланетно почистване“ денят протичаше тъпо, както всички останали дни. Грегър редеше пасианс. Арнолд, неговият партньор, седеше зад бюрото си, вдигнал крака върху купчина от неплатени сметки.

Пред остъклената им врата се движеха сенки на хора, отиващи в „Марс Стийл“, „Алфа Дура Продъктс“ или някоя друга кантора на същия етаж.

Но нищо не нарушаваше прашната тишина на „AAA Първокласна“.

— Какво чакаме? — попита високо Арнолд. — Ще го правим ли или не?

— Това не ни е по специалността — каза Грегър. — Ние сме междупланетни чистачи. Нали не си забравил?

— Но сега никой не желае почистване на планета.

За съжаление това беше вярно. След успешното почистване на Призрак V от въображаемите чудовища „AAA Първокласна“ преживя малък разцвет. Но след това експанзията в Космоса спря. Хората се заеха да усъвършенстват имотите си, да строят градове, да създават ферми, да прокарват пътища.

Движението щеше да започне отново. Човешката раса щеше да се разпростира, докато има накъде. Но за момента бизнесът никак не вървеше.

— Помисли за възможностите — каза Арнолд. — Имаш всичките тези хора в техните светли, блестящи, нови светове. На тях им трябва домашни животни. Те трябва да им бъдат доставени... — Той направи драматична пауза. — От нас!

— Но ние нямаме с какво да превозваме животни — напомни му Грегър.

— Имаме си кораб. Какво друго ни трябва?

— Какво ли не. На първо място знания и опит. Транспортирането на живи животни в Космоса е много деликатна работа. За експерти. Какво ще правиш, ако някоя крава хване краста по пътя до Омега IV например?

— Ще транспортираме само издръжливи мутанти — изрече със сигурност Арнолд. — Ще ги приемаме само след ветеринарен преглед. И аз лично ще стерилизирам кораба, преди да ги качим на борда.

— Добре, мечтателю — отвърна Грегър. — Пригответи се за удара. В този сектор на Космоса всички превози на животни се извършват от „Тригейл Комбайн“. Те не гледат с добро око на конкурентите. И затова си нямат конкуренти. Как мислиш да ги елиминираш?

— Ще подбием цените.

— И ще гладуваме.

— И сега гладуваме — каза Арнолд.

— По-добре да гладуваш, отколкото да те блъсне „по погрешка“ някой влекач на „Тригейл“ при пристигането. Или да откриеш, че някой ни е напълнил резервоарите за вода с бензин. Или да не ни бъдат изобщо заредени резервоарите с кислород.

— Боже, какво въображение! — нервира се Арнолд.

— Такива въображаеми неща вече са се случвали. „Тригейл“ иска да бъде единствена и е такава. „Случайно“ би могло да се каже, освен ако не решиш, че ти харесват кървавите схватки.

Точно в този момент вратата се отвори. Арнолд бързо свали крака от бюрото, а Грегър хвърли картите в чекмеджето си.

Посетителят им беше от външните светове. Това можеше да се види по яката му фигура, малката глава и бледозелената кожа. Той пристъпи направо към Арнолд.

— След три дни ще бъдат в централния склад на „Тригейл“ — каза той.

— Толкова скоро ли, господин Винс? — изненада се Арнолд.

— О, да. Трябваше да превозя смагсовете много внимателно, но куилите са тук от няколко дни.

— Чудесно. Това е моят партньор — каза Арнолд, като се обърна към Грегър, който мигаше на парцали.

— Радвам се — Винс разтърси ръката на Грегър. — Възхищавам ви се, хора. Свободно предприемачество, конкуренция... Вярвам в това. Имате ли пътните документи?

— Всичко е готово — каза Арнолд. — Партньорът ми е готов да излети всеки момент.

— Аз отивам направо на Вермоан II и ще ви посрещна там. Приятно пътуване.

Той се обърна и излезе.

— Арнолд, какво си направил? — произнесе бавно Грегър.

— Правя двама ни богати, ето какво — натърти на думите си Арнолд.

— С превоз на животни ли?

— Да.

— На територията на „Тригейл“?

— Да.

— Я дай да видя договора.

Арнолд му го подаде. В него пишеше, че „AAA Първокласна служба за междупланетно почистване (и транспорт)“ се задължава да достави пет смагса, пет фиргела и десет куили до слънчевата система Вермоан. Товаренето трябваше да стане от централния склад на „Тригейл“, а доставката — в главния склад на Вермоан II. „AAA Първокласна“ освен това имаше право да построи там и собствен склад. Гореспоменатите животни трябваше да пристигнат цели, живи, здрави, продуктивни и така нататък. Документът изглеждаше като договор за временно примирие между враждуващи страни.

— И ти наистина ли подписа тази смъртна присъда? — попита още невярващият на очите си Грегър.

— Разбира се. Ти само трябва да вземеш животинките, да прескочиш до Вермоан и да ги оставиш.

— Аз? А какво ще правиш *ти*?

— Аз ще бъда тук и ще ти помагам през цялото време — каза Арнолд.

— Ще ми помагаш на борда на кораба?

— Не, не... Невъзможно. Аз се разболявам само като видя някой куил.

— Аз също, само като слушам за тази сделка. Що ли не взема да ти извия врата за разнообразие?

— Но аз отговарям за новите проекти — възрази Арнолд, станал вир-вода от напрежение. — Нали така сме се разбрали. Не помниш ли?

Грегър помнеше. Въздъхна дълбоко и сви безнадеждно рамене.

Двамата веднага започнаха да подготвят кораба си. Товарното отделение бе разделено на три помещения, във всяко от които щяха да

се превозват различните животни. Всичките имаха система за подаване на кислород и можеха да поддържат температура около двайсет градуса, така че това не представляваше проблем. Натовариха на борда и храната за всеки вид животни.

За три дни бяха напълно готови и Арнолд реши да придружи Грегър до централния склад на „Тригейл“.

Пътуването дотам мина без всякакви произшествия, но Грегър кацна на платформата с трепет. Много истории се разказваха за „Тригейл“, за да се чувства като у дома си на тяхна територия. Беше взел всички предпазни мерки, за които се сети. Корабът бе напълнен с гориво и храна на станция Луна и на борда му нямаше да бъде допуснат никой от „Тригейл“.

Обаче персоналът, дори и да се интересуваше от поочукания космически кораб, успя да скрие това достатъчно добре. Корабът бе издърпан до товарната платформа от двойка влекачи и поставен между два лъскави превозвача на „Тригейл“.

Като остави Арнолд да се занимава с товаренето, Грегър влезе вътре да подпише заповедите. Един любезен чиновник на „Тригейл“ му подаде документите и го изгледа любопитно, докато Грегър ги четеше.

— Товарите смагсове, а? — попита любезно чиновникът.

— Точно така — отвърна Грегър, като се чудеше как ли изглеждат тези животни.

— Също куили и фиргели — продължи да се чуди чиновникът.
— Пренасяте ги заедно, а? Много сте смел, господин Грегър.

— Така ли? Че защо?

— Нали знаете старата поговорка... „Когато пътуваш със смагсове, не си забравяй лупата.“

— Тази не съм я чувал.

Чиновникът се усмихна любезно и се ръкува с Грегър.

— След това пътуване сигурно ще си имате и собствени поговорки. Пожелавам ви много късмет, господин Грегър. Неофициално, разбира се.

Грегър му се усмихна едва-едва и се върна на товарната платформа. Смагсове, фиргелите и куилите бяха на борда, всички в определените им помещения. Арнолд бе включил въздухоподаването, бе проверил температурата и им беше дал дневната дажба храна.

— Е, тръгваш — каза весело той.

— Да, тръгвам — отвърна Грегър, но никак не му беше весело. Той се качи на борда, без да обръща внимание на лекия кикот на наблюдаващата го тълпа.

Корабът бе издърпан до пистата за излитане и скоро Грегър беше в Космоса, на път за малкия склад, който се въртеше на орбита около Вермоан II.

През първия ден в Космоса има сума работа за вършене. Грегър провери уредите си, после отиде до главния двигател и резервоарите, прегледа тръбопроводите и кабелите за да бъде сигурен, че нищо не се е повредило или откачило при излитането. После реши да провери товара си. Май беше време да види как изглеждат тези животинки.

Куилите в първото помещение отдясно на борда приличаха на огромни снежни топки. Грегър знаеше, че ги ценят заради вълната, която се продаваше скъпо навсякъде. Явно те не бяха свикнали на безтегловност, защото храната им стоеше недокосната. Той ги остави струпани неудобно покрай стените и тавана и тихичко блеещи за твърда повърхност.

Фиргелите не представляваха никакъв проблем. Те бяха едри гущери с дебела кожа, но Грегър така и не можа да си представи за какво ли могат да ги отглеждат във ферма. Засега те си спяха и щяха да спят през целия път.

Най-отзад петте смагса залаяха весело, когато го видяха. Те бяха приятелски настроени тревопасни бозайници и май безтегловността много им харесваше.

Грегър остана доволен и премина обратно в контролната кабина. Началото беше добро. „Тригейл“ не се заяде с него, а животните се чувстваха добре в Космоса.

Той реши, че това пътуване ще мине като по вода.

След като провери радиото и контролните клавиши, Грегър нагласи будилника и го включи.

Събуди се след осем часа. Не се чувстваше освежен и го болеше глава. Кафето му имаше вкус на сгурия и едва успя да се съсредоточи върху уредите.

Реши, че това се дължи на изкуствения въздух, и се обади по радиото на Арнолд, за да му каже, че всичко е наред. Но по средата на разговора установи, че едва си държи очите отворени.

— Изключвам — каза той и се прозя дълбоко. — Тук е задушно. Ще подремна малко.

— Задушно ли? — попита Арнолд. Гласът му едва се чуваше по радиото. — Не би трябвало да бъде. Въздушните циркулатори...

Грегър установи, че уредите пред него се клатушкат и едва ги вижда. Той се облегна върху таблото и затвори очи.

— Грегър!

— Хммм?

— Грегър! Провери съдържанието на кислород във въздуха!

Грегър поотвори едно око, колкото да види показанието на уреда. За свое най-голямо учудване установи, че концентрацията на въглероден двуокис е достигнала ниво, каквото никога не беше виждал.

— Няма кислород — каза той на Арнолд. — Ще го оправя след като поспя.

— Саботаж! — развика се Арнолд. — Събуди се, Грегър!

С гигантско усилие на волята Грегър се пресегна и включи резервното подаване. Нахлулият свеж въздух го разбуди. Той се изправи със залитане и наплиска лицето си с малко вода.

— Животните! — викаше Арнолд. — Виж какво правят животните!

Грегър включи допълнително захранване с въздух за трите помещения и забърза по коридора.

Фиргелите още бяха живи и спяха. Смагсовете явно даже не бяха усетили разликата. Две от куилите бяха припаднали, но идваха на себе си. И точно в тяхното помещение Грегър откри какво се беше случило.

Нямаше никакъв саботаж. Вентилаторите на стената и тавана, през които циркулираше въздухът на кораба, бяха омотани в куилска вълна и не работеха. В неподвижния въздух като бавен снеговалеж плуваха фъндъци вълна.

— Естествено, естествено — каза Арнолд, когато Грегър му докладва по радиото. — Аз не те ли предупредих, че куилите трябва да се стрижат два пъти седмично? Не, май забравих. Ето какво пише в книгата: „Куил — *Queelis Tropiclis* — е малък бозайник с козина,

далечен роднина на земните овце. Куилите произхождат от Тензис V, но успешно са приспособени и на други планети с висока гравитация. Дрехите, изработвани от куилска вълна, са огнеупорни, устойчиви на бактерии, не гният и траят почти вечно благодарение на съдържанието на метал във вълната. Куилите трябва да бъдат стригани два пъти седмично. Те се размножават студеноплодно.“

— Няма саботаж — потвърди Грегър.

— Няма саботаж, обаче ти по-добре вземи да ги подстрижеш тези куили — каза Арнолд.

Грегър изключи, намери чифт ножици в инструментите си и отиде да подстригва куилите. Но вълната, съдържаща метал, просто изтъпи ножицата. Изглежда, куилите трябваше да бъдат стригани с някакви инструменти, изработени от много твърда сплав.

Той събра колкото успя от хвърчащата из помещението вълна и отново почисти вентилаторите. След една последна проверка Грегър се върна в каютата, за да си приготви вечеря.

Пържолата му бе покрита с мазна, метална вълна.

Той ядосано я остави.

Когато се събуди, установи, че скърцащият стар кораб продължава да поддържа верния курс. Главният двигател работеше добре и бъдещето му изглеждаше много по-светло, особено след като установи, че фиргелите още си спят, а смагсовете се чувстват добре.

Но когато провери куилите, той установи, че те дори не са докоснали храната си. Това вече ставаше сериозен проблем. Той се обади на Арнолд за съвет.

— Много просто — каза му Арнолд, след като прегледа няколко справочника. — Куилите нямат мускули за гълтане. Те се осланят на гравитацията, която да прокара храната надолу. Но при безтегловност, когато няма гравитация, те не могат изобщо да глътнат храната.

Грегър знаеше, че е просто. То беше нещо, на което човек не би обърнал внимание на Земята. Но в Космоса, с тази изкуствена окръжаваща среда, и най-дребният проблем ставаше сериозен.

— Ще трябва да придадеш въртеливо движение на кораба, за да им осигуриш малко гравитация — каза Арнолд.

Грегър направи няколко изчисления на ум.

— Ще трябва да използвам голяма част от мощността.

— В такъв случай в книгата пише още, че можеш да пъхаш храната в гърлата им с ръка. Правиш една влажна топка, пъхаш я на дълбочина до лакътя си и...

Грегър въздъхна и пусна страничните двигатели. Краката му опряха в пода и той зачака нетърпеливо.

Куилите започнаха да се хранят с такава лакомия, че ако ги видеше някой фермер, сигурно би им се зарадвал от сърце.

На космическия склад на Вермоан II щеше да му се наложи да зареди отново с гориво, което пък щеше да увеличи разходите им, защото на новоколонизираните системи горивото беше скъпо. Но щеше да остане и достатъчно хубава сумичка за тях.

Той се върна към нормалните си задължения. А космическият кораб се носеше из безкрайното пространство.

Отново дойде време за хранене на животните. Грегър даде храна на куилите и влезе в помещението на смагсовете. Отвори вратата и извика:

— Хайде, елате и си я получите!

Никаква реакция.

Помещението беше празно.

Грегър получи странно усещане в стомаха си. Това беше невъзможно. Смагсовете не можеха да изчезнат. Явно си правеха някаква шегичка с него и се криеха. Но нямаше къде в това помещение да се скрият пет големи смагса.

Треперенето в стомаха му се превърна в спазъм. Грегър си спомни Наказателните клаузи при загуба, повреда и така нататък, и така нататък.

— Хайде, смагсове! *Елате, смагсове!* — завика той. Никакъв отговор. Той огледа стените, тавана, вратата, вентилаторите. Да не би все пак да са се сврели някъде?

Нямаше следи. После чу слаб звук до крака си. Когато погледна надолу, видя нещо да мърда там.

Беше един от неговите смагсове, смален до близо пет сантиметра на дължина. Намери и останалите, скрити в ъгъла и също толкова малки.

Какво беше казал онзи чиновник на „Тригейл“? Когато пътуваш със смагсове, не забравяй лупата си.

Нямаше време дори и да се изплаши както трябва. Грегър затвори внимателно вратата и хукна към радиото.

— Много странно — отговори Арнолд, когато се свързаха. — Казваш смалени, а? Чакай, търся в справочника. Хммм. — Не си създавал изкуствена гравитация, нали?

— Разбира се, че създадох. За да могат да се нахранят куилите.

— Не е трябвало да го правиш — каза Арнолд — Смагсовете са същества, които живеят при ниска гравитация.

— Че откъде можех да знам?

— Когато са подложени на необикновена за тях гравитация, те се смаляват до микроскопични размери, губят съзнание и умират.

— Но *ти* ми каза да създам изкуствена гравитация.

— О, не! Аз само ти споменах между другото, че това е един от начините да накараш куилите да се хранят. Иначе ти предложих да ги храниш с ръка.

Грегър потисна почти неистовото си желание да изтръгне радиото от стената.

— Арнолд, смагсовете се животни, които живеят при ниска гравитация. Така ли е? — каза той.

— Точно така.

— А куилите живеят при висока гравитация. Ти знаеше ли това, когато подписваше договора?

Арнолд замълча за момент, след което се прокашля.

— Ами, това като че ли усложнява нещата. Но пък ни се плаща много добре.

— Разбира се, ако успееш да се справиш обаче. И какво да правя аз сега?

— Намали температурата — отговори уверено Арнолд. — Смагсовете се стабилизират при ниски температури.

— А пък хората замръзват при такива температури — каза Грегър. — Добре, изключвам връзката.

Грегър се навлече с всички дрехи, които успя да открие, и включи охлаждащата система на кораба. След един час смагсовете си върнаха нормалните размери.

Всяко зло за добро. Той провери куилите. Студът като че ли ги стимулираше. Бяха по-оживени от всякога и блееха за още храна. Той им даде.

След като сам хапна сандвич с шунка и вълна, Грегър си легна.

Огледът на следващия ден показва, че на борда вече има петнайсет куили. Десетте натоварени възрастни животни бяха родили пет. И всичките бяха гладни.

Грегър ги нахрани. Реши, че случилото се е нормално при превозването на смесена група животни. Трябваше да го предвидят и да разделят животните по пол, а не само по вид.

Когато отново надникна при куилите, броят им бе нараснал на трийсет и осем.

— Размножават се, така ли? — попита Арнолд по радиото с разтревожен глас.

— Да. При това не показват никакви признаци, че ще престанат да го правят.

— Е, трябваше да го очакваме.

— Защо? — попита объркан Грегър.

— Нали ти казах? Куилите се размножават студеноплодно.

— И аз си помислих същото. Но какво означава това?

— Точно каквото чуваш — отговори ядосан Арнолд. — Че как изобщо си завършил училище, като не знаеш това? Става дума за делене при температура на замръзване.

— Значи такава била работата — каза сърдито Грегър. — Връщам кораба.

— Не може! Ще фалираме!

— Но при скоростта с която се размножават тези куили, ако продължа, няма да има място за мен в този кораб. И ще трябва някой куил да го пилотира.

— Грегър, не се паникьосвай. Отговорът е съвсем прост.

— Слушам те.

— Увеличи налягането на въздуха и съдържанието на влагата. Това ще ги спре.

— Сигурно. И ще превърне смагсовете в пеперудки.

— Няма да настъпят никакви подобни изменения.

Е, така или иначе връщането не беше решение на въпроса. Корабът беше близо до средата на пътя. Трябваше да достави стоката, за да се отърве от тези животни колкото е възможно по-бързо.

Нямаше друг начин. Освен ако ги изхвърли навън — в Космоса. И макар че тази мисъл му се стори доста привлекателна, не можеше да го направи, защото тогава цялото пътуване си губеше смисъла.

След като увеличи налягането и влажността, куилите престанаха да се размножават. Те вече бяха четирийсет и седем и Грегър трябваше да прекарва по-голямата част от времето си в чистене на вентилаторите от вълната им. По коридорите и в машинното, във водата и под ризата му вилнееше бавна, сюрреалистична снежна буря от хвърчащата навсякъде вълна. Грегър дъвчеше безвкусни храни с вълна, пиеше вода с вълна, ядеше десерт с вълна. Самият той започваше да се чувства като куил.

Но на хоризонта най-после се появи светла точка. Слънцето на Вермоан започна да блести върху предния екран. Още ден и щеше да пристигне да разтовари животните и да бъде свободен да се завърне у дома в прашната канцелария, при сметките и пасианса си.

Тази нощ той отвори бутилка вино, за да отпразнува края на пътуването. То му помогна да отмие вкуса на вълна от устата си и да падне полупиян и с приповдигнато настроение в леглото си.

Но не можа да заспи. Температурата продължаваше да спада. По стените на кораба, където се бяха появили петна от влагата, вече се образуваше лед.

Трябваше да се постопли.

Чакай да видим, помисли си той. Ако включи отоплението, смагсовете ще се смалят. Освен ако не намали гравитацията. В този случай обаче четирийсет и седемте куили ще престанат да ядат.

По дяволите куилите. Беше му толкова студено, че не можеше да управлява кораба.

Той прекрати въртенето на кораба и включи отоплението. Чака цял час, треперейки от студ и подскачайки, за да си стопли краката. Отоплителната инсталация бръмчеше весело и изсмукваше горивото на двигателите, но не произвеждаше никаква топлина.

Това беше смешно! Той включи отоплението на максимум.

След час температурата беше спаднала още повече. Въпреки че Вермоан вече се виждаше, Грегър не знаеше дали изобщо ще успее да насочи кораба, за да кацне.

Тъкмо приключваше с паленето на малък огън върху пода на пилотската кабина, като използваше подходящи части от

обзавеждането, когато радиото се включи.

— Сетих се нещо — чу се гласът на Арнолд. — Надявам се, че не си променил твърде рязко гравитацията и налягането.

— Че какво значение има? — попита разсеяно Грегър.

— Можеш да дестабилизираш фиргелите. Бързите температурни промени, както и тези на налягането може да ги извадят от състоянието на сън. По-добре ги провери.

Грегър побърза към помещението. Той отвори вратата на фиргелите, надникна и се разтрепери.

Фиргелите бяха будни и крякаха. Едрите гущери летяха из помещението си, което беше покрито с лед. В коридора нахлу мразовит въздух. Грегър тръшна вратата и побърза да се върне при радиото.

— Разбира се, че са покрити с лед — каза Арнолд. — Тези фиргели отиват на Вермоан I. Горещо място е тази планета. Намира се много близо до Слънцето. Фиргелите са най-добрите охладители във Вселената.

— И защо не ми го каза по-рано? — попита Грегър.

— За да не те тревожа. Освен това те щяха да си спят, ако не беше започнал да си играеш с гравитацията и налягането.

— Добре. Фиргелите отиват на Вермоан I. А смагсовете?

— На Вермоан II. Малка планетка с ниска гравитация.

— А куилите?

— Разбира се, че на Вермоан III.

— Ах, ти, идиот такъв! — развика се Грегър. — Натоварил си ме с такъв товар и очакваш аз да се справям с него? — Ако Арнолд му беше попаднал сега в ръчичките, Грегър със сигурност би го удушил. — Арнолд — заговори той много бавно. — Никакви измишльотини отсега нататък. Никакви нови идеи. Обещавах ли?

— О, добре — съгласи се Арнолд. — Недей да се сърдиш.

Грегър изключи радиото и се захвана за работа. Опитваше се да постопли кораба. Успя да вдигне температурата до минус три градуса преди претоварените отоплителни системи да се развалят.

В този момент Вермоан II се намираще точно пред него.

Грегър почука на едно парче дърво, което още не беше изгорил, и включи системите. Насочи се към главния склад, намиращ се на

орбита около Вермоан II, и тогава чу ужасен трясък. В същия момент цяла дузина уреди върху таблото показаха нули.

Той изморено полетя към машинното. Главният двигател бе спрял и нямаше нужда от големи познания, за да разбере защо. Вълната на куилите се бе натъпкала из лагерите и системата за смазване и бе спряла въртенето на охлаждащите вентилатори. Тази метална вълна беше идеален абразив за прецизно полираните машинни части. Цяло чудо бе, че двигателят бе издържал толкова дълго.

Върна се в пилотската кабина. Не можеше да кацне без главния двигател. Поправката трябваше да се извърши в Космоса и щеше да им изяде печалбата. За щастие корабът можеше да се движи със страничните двигатели. И след като нямаше механични системи, които да се развалят, поне можеше още да маневрира.

Щеше да стигне едва-едва, но все пак можеше да се прикачи към изкуствения спътник, който представляваше складът на Вермоан.

— Говори „ААА Първокласна“ — съобщи Грегър, когато вкара кораба в орбита около спътника. — Искам разрешение за кацане.

По радиото се чу изпукване.

— Говори спътникът — отвърна някакъв глас. — Идентифицирайте се, ако обичате.

— Това е кораб на „ААА Първокласна“, на път от централния склад на „Тригейл“ към Вермоан II — изрече Грегър. — Документите ми са в ред. — Той повтори рутинното искане на разрешение за кацане и се облегна в стола си.

Пътуването мина трудно, но всичките му животни бяха живи, цели, здрави, задоволени и така нататък, и така нататък. „ААА Първокласна“ бе постигнала хубавичка печалба. Сега обаче искаше само да излезе от този кораб и да се напъха в една гореща вана. Искаше да прекара останалата част от живота си колкото е възможно по-далеч от куили, смагсове и фиргели. Искаше...

— Разрешение за кацане отказано.

— *Какво?*

— Съжалявам, но засега нямаме място. Ако искате, поддържайте настоящата си орбита. Мисля, че в рамките на три месеца ще можем да ви настаним.

— Чакай! — изрева Грегър. — Не можеш да ми сториш това! Аз почти нямам храна, главният ми двигател не работи и не мога да

понасям повече тези животни!

— Съжалявам.

— Не можете така да ми отказвате! — с отчаян прегракнал глас каза Грегър. — Това е обществен склад. Трябва да...

— *Обществен ли?* Извинявайте много, господине. Този склад е собственост и се ползва само от „Тригейл Комбайн“.

Радиото замлъкна. Грегър го гледа няколко минути.

„Тригейл“!

Те, естествено, не бяха му го казали в централния склад. Сега го бяха хванали в лапите си с този отказ да кацне в склада им на Вермоан.

А най-гадното от всичко беше, че те може би наистина си бяха в правото.

Грегър не можеше да кацне върху планетата. Да направи това без главен двигател си беше чисто самоубийство. А пък в цялата слънчева система на Вермоан нямаше друг космически склад. Той *почти* бе докарал животните. Господин Винс сигурно щеше да разбере положението.

Грегър се свърза с Винс на Вермоан II и му обясни ситуацията.

— Не сте ли в склада? — попита Винс.

— Ами само на седемдесет и пет километра от него съм — каза Грегър.

— Не може така. Аз, естествено, ще си взема животните. Защото са си мои. Но в договора си има клаузи за неустойка при непълна доставка.

— Но вие няма да ги приложите, нали? — замоли му се Грегър. — Моите намерения бяха...

— Не ме интересуват намеренията ви — отвърна Винс. — Част от печалбата и всичко останало. Ние, колонистите, се нуждаем от всяка стотинка. — Той изключи.

Грегър се беше изпотил в студената си кабина. Той се обади на Арнолд и му каза новината.

— Но това е неетично! — ядосано заяви Арнолд.

— Но законно.

— Знам, по дяволите. Трябва ми време да си помисля.

— По-добре наистина измисли нещо.

— Ще ти се обадя.

Грегър прекара следващите няколко часа в хранене на животните, събиране на куилска вълна от косата си и изгаряне на още мебели от кабината си. Когато радиото бръмна, той стисна палци, преди да отговори.

— Арнолд?

— Не, говори Винс.

— Слушайте, господин Винс, ако ни дадете още малко време, ние ще успеем да разрешим въпроса. Сигурен съм...

— О, успяхте да ме притиснете до стената. Добре — изръмжа Винс. — Вярно, че и това е напълно законно. Проверих. Хитра работа, господине, много хитра. Изпращам кораб за животните.

— Но клаузата за глобата...

— Естествено, че не мога да я приложа. — Винс изключи.

Грегър гледаше към радиото. Хитра работа ли? Какво ли е направил Арнолд?

Той се обади в канцеларията на Арнолд.

— Говори секретарката на господин Арнолд — отвърна млад женски глас. — Господин Арнолд вече си тръгна.

— Тръгнал си? Секретарка? Това „AAA Първокласна“ ли е? Да не съм се свързал с някой друг Арнолд?

— Не, господине, това е канцеларията на господин Арнолд от „AAA Първокласна интерпланетарна складова служба“. Желаете ли да направите заявка? Ние имаме първокласен склад в системата на Вермоан, на орбита в близост до Вермоан II. Ние превозваме и приемаме там леки, средни и тежки стоки. Под личното ръководство на нашия господин Грегър. И освен това ще се убедите, че нашите цени са много привлекателни.

Значи ето какво бе направил Арнолд. Бе превърнал кораба им в склад! Поне на хартия. А пък договорът им *позволяваше* да доставят животните и в собствен склад. Умно!

Но този досаден Арнолд не биваше вече никога да бъде оставян сам. Защото сега пък искаше да навлезе в складовия бизнес!

— Какво казахте, господине?

— Казах, че се обаждам от склада. Искам да оставя съобщение за господин Арнолд.

— Да, господине?

— Кажете на господин Арнолд да откаже всички заявки — мрачно заяви Грегър. — Складът му се завръща обратно с най-високата скорост, с която би могъл да се домъкне.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.